

JAN KŘIPAČ / 7. 4. 2016

„Jdeme cestou mezinárodních koprodukcí“

Tento týden vstupuje do české distribuce nový film Petra Václava *Nikdy nejsme sami*. Za projektem, který získal mj. jednu z cen na letošním Berlinale, stojí producent Jan Macola, který v rozhovoru pro Revue přibližuje produkční strategie své společnosti Mimesis Film.

Mimesis Film vznikl přesně před čtyřmi lety – v dubnu 2012. Založil jste ji po svém odchodu z Barrandova. Co vás vedlo od komerční produkce k nezávislé?

Zkušenost na Barrandově byla skvělá, protože jsem se dostal k mezinárodní produkci a k rozměru filmového byznysu, který bych jako producent českých filmů neměl šanci poznat. Ty zakázky jsou z hlediska struktury financování i z hlediska výrobních postupů tak propracované a zahrnují všechny atributy filmového průmyslu, že se to s českou tvorbou nedá moc srovnávat. Během svého působení jsem pak vedl dva roky barrandovské koprodukce, u kterých se moje zkušenosti ještě prohloubily.

Vznik Mimesis Film nicméně souvisí s osobnější rovinou. Mé ambice byly přece jen trochu jiné než působit v komerční sféře. Vyrůstal jsem v divadle, studoval estetiku a politologii a chtěl jsem dělat něco, za čím bych si osobně stál. Jen jsem se zpočátku necítil na to mít vlastní firmu. Takže jsem nejprve působil na Barrandově a postupně se osamostatňoval. V roce 2011 jsem nastoupil na částečnou rodičovskou dovolenou, potom jsme s přáteli z Moloko Film vyprodukovali *Cestu ven* a nakonec jsem si řekl, že nejjednodušší bude, když si založím svou firmu a další projekty budu dělat na sebe.

***Cesta ven* byla po hodně dlouhé době novým filmem Petra Václava. Jak se vám ho podařilo dostat zpátky k režii?**

S Petrem jsme se potkali kdysi na večírku v Cannes, začali si povídat a on mi následně poslal dva scénáře: *Il Boemo* a *Souostroví svobody*. *Il Boemo* mě naprosto nadchlo. Dřív jsem četl různé vítězné scénáře ze soutěže Filmové nadace, ale toto byl úplně jiný rozměr. Říkal jsem si, že přesně takový film bych chtěl dělat. Domluvil jsem si proto schůzku s Petrem, na které jsem mu vysvětlil, že mám o projekt zájem, ale zároveň jde o běh na dlouhou trať. Petr na naši spolupráci přistoupil. Domluvili jsme se, že nejdřív uděláme něco jednoduššího. V té době vrcholilo napětí ve Šluknovském výběžku a Petr dostal nápad navázat na své kontakty, které měl ještě z natáčení *Mariana*, a zkusit prověřit, jestli by se romské téma ukázalo jako plodné. Nakonec se jeho intuice potvrdila. Pro mě byla *Cesta ven* fascinující zkušeností: půl roku jsme jezdili po romských ghettech a poznávali jedinečné lidi, se kterými se normálně nesetkáte. Během *Cesty ven* jsme zároveň začali dělat na dokumentu o Josefu Myslivečkovi *Zpověď zapomenutého*, který byl dokončen o něco později.

Na výrobě *Cesty ven* se podílela francouzská společnost Cinéma Defacto. To byl od počátku váš záměr, jít cestou koprodukce?

Rozhodně. Zaprvé takový projekt, na který neseženete vůbec žádné komerční peníze, ani jinak nezafinancujete. A zadruhé to velmi pomáhá filmu v jeho následném životě – na festivalech, při prodeji práv apod. Na francouzský trh bychom se těžko dostali, kdybychom neměli francouzského koproducenta.

Další rovinou je, že Petr žije trvale v Paříži, a tudíž tam stříhá. A na výsledném filmu je vidět, že byl stříhán ve Francii. Netvrdím, že jsou čeští střihači špatní, ale náš střihač Florent Mangeot tomu dá jinou hustotu, jiné tempo, které našim filmům vyhovuje.

Jak dokážete skloubit fakt, že Petr Václav je výrazný autorský režisér, s podmínkami koprodukce? Musí se režisér – třeba při práci na scénáři – nějak přizpůsobit vašim produkčním partnerům?

Vůbec ne. Koproducenti mají možnost se ke scénáři vyjadřovat, diskutujeme o různých věcech, ale rozhodně nedochází k nějakým vnějším zásahům. Vznik filmu je otevřený tvůrčí proces. Petr je pro nás respektovaným tvůrcem, takže z naší strany přicházejí možná omezení pouze s ohledem na produkční realitu filmu. V tomhle máme výborný vztah. Myslím, že dobře rozumím tomu, co Petr potřebuje, a snažím se vždycky najít to nejschůdnější řešení pro nás oba. Protože při naší metodě natáčení je důležité mít

relativně hodně natáčecího času, takže se snažíme ušetřit třeba na komfortu nebo komplikovanosti produkce. Peníze pak investujeme do delšího natáčení – ale s užším štábem a koncentrovanější metodou, než jaká je obvyklá u větších produkcí.

Předpokládám, že spolupráce s Petrem Václavem bude pokračovat i nadále.

Bezesporu. Teď pracujeme na snímku *Skokan*, což je další – ještě výraznější – francouzská koprodukce. Tentokrát jsme dosáhli na podporu Cinémas du monde (CNC) a získali ještě jeden grant. Teď čekáme, zda dostaneme peníze na postprodukci z fondu Île-de-France, který nás podpořil už dříve.

A co vysněný *Il Boemo*?

Il Boemo už je ve fázi financování. Podali jsme grant na výrobu na Státní fond kinematografie, žádáme u Kreativní Evropy na development a chtěli bychom zahájit natáčení přibližně v druhé polovině příštího roku. Příběh se ale odehrává v několika ročních obdobích, takže přípravy i samotné natáčení ještě budou složité. I když jsme během *Zpovědi zapomenutého* projeli skoro celou Itálii a známe tamní produkční realitu, včetně některých lokací, tak bude náročné vytvořit kostýmy, stavby i samotnou hudební část filmu. To znamená, že ostrou přípravu bychom chtěli zahájit už na přelomu roku.

Podílí se Mimesis Film také na filmech jiných režisérů?

Ano. Právě jsme dokončili dokument *Na Sever* režisérky Nataši Dudinské, který bude mít premiéru 19. dubna. Dále točíme s Miroslavem Jankem, který dělal kameru v první části *Zpovědi zapomenutého*, film o autistech *Normální autistický film*. A zároveň jsme produkovali výrobu *Křížáčka* od Václava Kadrnky.

Vaše společnost funguje také jako distributor filmů, které vyrobíte. Uvažujete do budoucna o vlastní DVD edici?

Zatím ne. Vydávání DVD nebo distribuce přes VOD by v případě našich filmů vyžadovalo účast nějakého vhodného partnera. Pro nás to znamená další náklady navíc, u kterých je návratnost velmi nejistá. Takže kdyby chtěl někdo vydávat filmy Petra Václava a dalších, budeme jenom rádi.

V těchto dnech zároveň otevíráte své vlastní kino – arthouse Kino Pilotů. Co vás vedlo k tomuto kroku?

Bydlím s rodinou na Vinohradech, kde dlouhodobě podobné kino chybí. Asi nejsem sám, kdo by v této lokalitě, kam patří i Vršovice, chodil rád pěšky do kina. Tak jsem o tom začal postupně uvažovat. Pak jsme se dali dohromady s Jakubem Felcmanem a vymysleli koncept kina. Měli jsme obrovské štěstí, že jsme našli prostor v Donské ulici, který jsme kompletně zrekonstruovali. Diváci budou mít k dispozici dva sály, v nichž budeme promítat několik filmů denně. Navíc jsme prvním kinem v Čechách, které funguje na systému závěsného projektoru. Tím jsme ušetřili místo v sále a obejdeme se bez projekční kabiny.

A budova patří soukromému majiteli?

Ano, jsme zde v podnájmu u soukromé osoby. To nám zajišťuje nezávislost. Nemáme konkrétního zřizovatele, který by nám určoval program. Dramaturgii si děláme s Jakubem Felcmanem sami.